

Přesměrování strachu *Iz 8,11-15*

Boží oslovení nás odvádí od běžných lidských přístupů k životu. Například od hodnocení naší situace pod vlivem strachu z lidí. Doba, ve které žil prorok Izajáš, byla dobou strachu. Judský král Achaz a jeho lidé se báli nepřátel ze severu. Aramejský král a král severního izraelského království totiž vytáhli společně proti Jeruzalému (Iz 7,1-2). Dokonce měli v úmyslu sesadit Achaza z trůnu a nahradit ho jiným vládcem. Judský král nakonec pod vlivem tohoto strachu požádal o vojenskou pomoc asyrského krále (2Kr 16,7-18). Ten mu vyhověl. Achaz i se svým královstvím se tak ale dostal do asyrského područí. I my žijeme v době strachu a všelijakých obav. Není jistě třeba vyjmenovávat všechny současné důvody k obavám, známe je dobře. Izajáš a lidé kolem něho však nebyli pod vlivem této všeobecné atmosféry strachu v tehdejší judské společnosti. Můžeme to vidět v předchozích verších (Iz 8,9-10). V přečteném oddílu nám prorok odhaluje důvod, proč se nebál hrozeb, které mnoha jeho krajanům nedávaly klidně spát. V hebrejském textu začíná verš 11 slovíčkem “protože”. Spojuje náš text s tím, co předchází, zejména se slovy neohrožené důvěry v Boha z veršů 9-10. Hospodin proroka mocně oslovil a varoval ho, aby nechodil po cestě “tohoto lidu” (v. 11 ČEP). Jde tu o izraelský lid, který se odvrátil od Hospodina, přestal svému Bohu důvěřovat a řídit se podle jeho přikázání. Bezpečí před hrozbami hledá tento lid jinde než v Hospodinu. Proto také propadá strachu a pod vlivem strachu hodnotí celkovou situaci. Boží slovo, zejména Boží slovo v evangeliu, nás odděluje od běžného lidského smýšlení. Vede nás k naprostému přehodnocení okolností našich životů. A to nás odděluje od lidí, kteří Krista neznají. Nejde o svévolné ani povýšenecké oddělení od ostatních lidí. Jde o to, že Bůh sám nás svým slovem vyprošťuje ze zajetí lidských obav. Takový účinek na nás má evangelium, když ho přijímáme a věříme mu.

Jako Boží lidé se nemáme bát věcí, kterých se děsí nevěřící. Máme se bát Boha. To bylo také sdělení, které slyšel Izajáš a jeho přátelé (učedníci?). Jejich bázeň před Hospodinem se měla projevit právě tím, že nebudou chování různých lidí hodnotit stejně jako ti, kdo se Boha nebojí. Nemají tedy říkat “zrada” všemu, čemu tak říká “tento lid” (v.12 ČEP). Už jsme si ukázali, že “tento lid” jsou ti, kdo se od Boha vzdálili. Proto také mají z mnoha věcí strach. Vidí zradu i tam, kde žádná není. Slovo “zrada” (v. 12 ČEP) je překladem hebrejského slova, které znamená “spiknutí”. Obvykle se ho v Bibli používá k označení úkladů, které mají vést ke svržení krále (2S 15,12; 1Kr 15,27; 16,9.16.20). Prorok a jeho přátelé se snadno mohli stát těmi, kdo byli ze spiknutí proti králi obviňováni (sr. Jr 26,11-19; 37,11-16; Am 7,10). A to zejména tehdy, když mluvili proti lidským řešením problematické bezpečnostní situace. Takovým lidským řešením byla dohoda

krále Achaze s asyrským králem (2Kr 16,7-18). Když jsme vzdálení od Boha, od Pána Ježíše, naše hodnocení situace bývá zkreslené. Lidé, kteří by nám mohli pomoci, nám mohou připadat podezřelí. A naopak třeba věříme těm, kdo nám škodí.

Proto je tak důležité, abychom se jako Boží lidé nebáli a neděsili věci, kterých se děsí nevěřící lidé. Na některé obavy světa poukázal Pán Ježíš ve svém Kázání na hoře: “ *Nemějte starost a neříkejte: co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat?* ” (Mt 6,31 ČEP) Jako Boží lidé jsme voláni k tomu, abychom dosvědčovali svatost Hospodina zástupů. Doslova tu čteme pokyn: “Posvěcujte Hospodina ...” (v. 13) Podobný pokyn nám dává apoštol Petr ve svém listu, kde ho vztahuje na Pána Ježíše. “ *Jejich hrozeb se nebojte ani nelekejte, ale Pána, Krista, posvěťte ve svých srdcích.* ” (1P 3,14-15 Nová smlouva, 1995) Prakticky to znamená, že jedině Bůh, Kristus, má být důvodem naší bázně a strachu. Místo abychom se nechali zastrašovat kdečím a kdekým, máme se bát jen jednoho jediného - Hospodina. Bázeň před ním nás osvobozuje od všech ostatních strachů. Tato bázeň ale není strachem před někým, kdo nám chce ublížit. Před někým, kdo číhá na naše selhání. Vždyť ve víře v Krista jsme se stali Božími milovanými dětmi (Ř 8,15; Ef 5,1). Mít bázeň před Bohem však znamená, že ho chováme v nejvyšší úctě a vážnosti, věříme mu a podřizujeme mu celý svůj život. On má totiž naše životy v rukou (sr. Mt 10,28). Bůh nás tu vlastně vede k přesměrování strachu. Od mnoha “strašáků” k jednomu živému Bohu, který si nás zamiloval tak, že dal svého jednorozeného Syna (J 3,16).

Náš aktuální postojk Bohu má zásadní vliv na to, kým pro nás Bůh je. Platilo to i pro celý izraelský národ v Izajášově době. (Oba domy izraelské ve verši 14 jsou označením severního a jižního království. Viz 1Kr 12.) Pro všechny, kdo se bojí jedině Hospodina, bude Hospodin svatyní. Svatyně je místem, kde přebývá Bůh. A všichni, kdo se Boha bojí a důvěřují mu, mohou počítat s tím, že Bůh je stále s nimi (sr. Iz 8,10). A oni jsou stále s ním. Budou v bezpečí v jeho blízkosti. Když jsme uvěřili v Pána Ježíše, vstoupil do našich srdcí Duch svatý (sr. Ř 8,15; Ga 4,6). On je stále s námi. Zápasíme však o to, abychom byli stále s ním, a vždy se jím nechali vést k neochvějně víře v Krista.

Pro ty, kdo věří hlavně svým vlastním obavám, se ale Hospodin stává ohrožením. Pro takové bude Hospodin kamenem na cestě, o který zakopnou. Pro takové bude Hospodin pastí, do které se chytí. Pro Izajášovy bezbožné současníky to jistě znamenalo, že zůstávali dál v zajetí svých obav, a že na ně nakonec dolehly Boží soudy v podobě porážky a útlaku ze strany nepřátel. Když se necháme ovládat svými strachy a také obavami, které běžně ovlivňují myšlení lidí v naší společnosti, i my si způsobujeme zbytečné problémy. Dochází k nim tehdy, když je pro nás Kristus pouhým pomocníkem v nouzi a nikoliv Pánem, podle kterého se chceme řídit v celém svém životě. Ale tak to s námi přece být nemusí!